

Prelato laiškas (2012 m. liepa)

„Labai mylėkite Šventąjį Tėvą. Daug melskitės už popiežių. Labai labai jį mylėkite!“- šiais žodžiais liepos mėnesio laiške į mus kreipiasi Prelatas ir skatina itin uoliai melstis už popiežiaus intencijas.

2012-07-25

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Visi be galo džiaugėmės ir dėkojome
Viešpačiui už herojišką mūsų

mylimo vyskupo Alvaro dorybių
pripažinimą, kurį birželio 28 d. viešai
paskelbė Šv. Sostas. Mūsų
džiaugsmas dar didesnis, nes
Bažnyčia šiuo aktu ir vėl patvirtina,
kad Opus Dei dvasia, kuria itin
ištikimai gyveno pirmasis mūsų Tėvo
įpėdinis, visiškai atitinka Evangeliją
ir dėl to yra kelias paversti „visas
savo gyvenimo akimirkas bei
aplinkybes progomis mylėti Dievą ir
tarnauti Jėzaus Kristaus karalystei“,
kaip ir meldžiamės garbingo Dievo
tarno maldoje.

„Ačiū tau, Dieve, ačiū tau!“ -
kviečiu jus tai kartoti dar kartą.
Dėkokime Švč. Trejybei už šią
dovaną, už Opus Dei dvasią - **„seną
kaip Evangelija ir taip pat kaip
Evangelija naują“** [1]. Tai dovana,
kuria dalijasi daugybė žmonių, kurie
nors ir neturėdami pašaukimo į Opus
Dei vienu ar kitu būdu yra mūsų
antgamtinės šeimos dalis: tai
daugybė mūsų giminaičių, draugų ir

kitų, kurie trokšta savo kasdieniame gyvenime įkūnyti tą dvasią, kurią iš Dievo gavo mūsų Tėvas.

Paskutinėmis dienomis skaitant jūsų sveikinimus mano gimtadienio proga mano širdį užliejo dėkingumo jausmas Dievui, kuris norėjo, jog Opus Dei, kaip ir Bažnyčia, kuriai Dievo Darbas priklauso, būtų antgamtinė šeima, suvienyta tvirtais tėviškumo, įsūnystės ir broliškumo saitais. Iškart ėmiau galvoti apie mylimiausiąjį mūsų Tėvą, kurio liturginę šventę taip pat neseniai minėjome. Šv. Chosemarijos heroiškos ištikimybės Dievo valiai dėka turime tokią Opus Dei būdingą šeimos aplinką, kuri ypatingai juntama (ir tai natūralu) per kiekvieną šventę. Visiems žmonėms, tomis dienomis meldusiems už mane, noriu padėkoti už maldas ir stengsiuosi atsilyginti dar daugiau melddamasis už kiekvieną.

Svarbi sūniško dėkingumo ir
džiaugsmo priežastis buvo šilti
popiežiaus Benedikto XVI žodžiai.
Rankraštiniame laiške, kurį gavau
gimtadienio proga, Šventasis Tėvas
užtikrino melsiąsis už prelatą ir davė
ypatingą Apaštalinį palaiminimą,
skiriamą ir visiems, prelato
ganytojiškai globai patikėtisiems
žmonėms. Šie popiežiaus
prielankumo ženklai turi įkvėpti mus
būti dar vieningesniais ir stengtis dar
atsakingiau vienytis su jo asmeniu
bei intencijomis ir atkakliai melstis
už jo, kaip Vyriausiojo Ganytojo,
tarnystės vaisius.

Labai gerai suprantu žodžius,
daugybę kartų girdėtus iš mūsų
steigėjo lūpų apie Kristaus Vietininką
žemėje. Jis sakydavo: „**Labai
mylėkite Šventąjį Tėvą. Daug
melskitės už Šventąjį Tėvą. Labai
labai jį mylėkite! Nes jam reikia
visų jo vaikų meilės. Ir šitai labai
gerai žinau iš patirties, nes nesu**

akmuo, esu žmogiškas. Dėl to noriu, kad Popiežius žinotų, jog jį mylime ir visada mylėsime už tai, kad jis yra švelnusis Kristus Žemėje.“ [2] Kaip dažnai kasdien meldžiamės už šv. Petro įpėdinį? Ar jis gali pasikliauti mūsų ištikimybe?

Mūsų Tėvo širdyje visada liepsnojo meilė popiežiui. Viename iš pirmųjų savo laiškų jis pasakoja, kad tuo metu, kai Opus Dei buvo tik nedidelė vagoje paslėpta sėklelė, jam patikdavo mintimis jungtis prie Šventojo Tėvo šv. Rožinio maldoje, o kartodamas dvasinę komuniją, įsivaizduodavo, kad Švč. Sakramentą priima iš popiežiaus rankų. Šitaip „materializuodamas“ vienybės su Romos popiežiumi net mažiausius dalykus, jis puoselėjo savo širdyje tvirtą teologinį maldingumą Kristaus Vietininkui žemėje, visų krikščionių tėvui.

Šie prisiminimai man sugrįžo dar ir dėl to, kad liepos mėnesį minime dieną, kai mūsų Tėvas pirmą kartą buvo priimtas popiežiaus. Tai atsitiko 1946 m. liepos 16 d., praėjus trims savaitėms po jo pirmosios kelionės į Romą. Kelios dienos prieš tai Pijus XII jam buvo atsiuntęs (tarpininkaujant monsinjorui Montiniui, vėliau tapusiam popiežium Pauliumi VI) savo nuotrauką su ranka parašytu palaiminimu mūsų steigėjui ir Opus Dei. Koks sūniškas džiaugsmas jį tada apėmė! Netrukus parašė savo dukroms ir sūnums: „**Turiu Švento Tėvo ranka rašytą palaiminimą, skirtą „Šv. Kryžiaus kunigų draugijos ir Opus Dei steigėjui“.** **Koks džiaugsmas! Bučiavau jį tūkstantį kartų.**“ Prieraiše pridėjo: „**nepaliaukite meldęsi ir būkite labai patenkinti.**“ [3]

Melstis už popiežių, už jo garbingąjį asmenį ir jo intencijas yra mūsų

šventojo steigėjo paveldas, kurį
ištikimai perėmė jo pirmasis įpėdinis
vyskupas Alvaro. Dabar tai asmeninė
mano užduotis sutvirtinti šį jūsų
katalikiškos dvasios bruožą. Darau
tai labai dažnai, tačiau šiais sunkiais
laikais, kai daug kur girdisi Bažnyčią
ir Šventąjį Tėvą kritikuojantys balsai,
jaučiu pareigą daryti tai dar uoliau.
Neseniai praėjusi šv. Petro ir Povilo,
savo krauju pastačiusių Romos
Bažnyčią, tapusių visuotinės
Bažnyčios pamatais, išskilmė mus
skatina dar intensyviau vienytis su
Šventuoju Tėvu. Tad mylėkite jį ir
rūpinkitės, kad daug kitų moterų ir
vyrų puoselėtų savo meilę Petru!

Paskutinėmis savaitėmis savo
bendrųjų audiencijų katekezėse
Benediktas XVI kalbėjo apie maldos
veiksmingumą. Jis paminėjo
konkrečius vos susikūrusios
Bažnyčios istorijos momentus,
atkreipė dėmesį į tikinčiųjų elgesį
puolimų ir persekiojimų akivaizdoje.

Visi pamename Petrą ir Joną,
Sanedrino įkalintus už Jėzaus
mokymo skleidimą. [4] Vos paleisti į
laisvę apaštalai susitiko su
pirmaisiais tikinčiaisiais ir
papasakojo apie jiems išsakytus
grasimus. Popiežius pabrėžia, kad
ta pirmoji krikščionių bendruomenė
**„ne tik neišsigando ir nesusiskaldė,
bet kaip tik išliko dar labiau
susivienijusi maldoje šaukdamasi
Viešpaties kaip vienas asmuo. <...>.
Ko prašo bendruomenė iš Dievo
išbandymų metu? Neprašo juk
saugiai iškęsti persekiojimus nei
nubausti tuos, kurie įkalino Petrą
ir Joną. Ji tik prašo malonės drąsiai
skelbti Dievo žodį (žr. *Apd* 4, 29);
tai yra, prašo neprarasti tikėjimo
uolumo, drąsos išpažinti tikėjimą.“**
[5]. Ir darydami tai jie meldžiasi 2
psalmės žodžiais, kuri išreiškia
Mesijo skelbimą nepaisant Jo priešų
smūgių.

Pirmieji krikščionys mums paliko deramo elgesio normą krikščionims šiais laikais, kai matome liūdnus bandymus tų, kurie nori išmesti Dievą iš visuomenės arba bent jau apriboti privataus gyvenimo sferą. Po kelių mėnesių, spalio 11 d., prasidės Tikėjimo metai, todėl siūlau jums nepamiršti pirmųjų krikščionių pavyzdžio ir optimistiškai bei su pasitikėjimu melstis už Bažnyčios reikalus, už Popiežiaus intencijas, už visos Dievo tautos susivienijimą su savo ganytojais. Nepamirškime mūsų Tėvo žodžių: „**Dievas visada tas pats. Reikia tikėjimo žmonių: ir atsinaujins nuostabūs dalykai, apie kuriuos skaitome Šventajame Rašte. Ecce non est abbreviata manus Domini - Dievo ranka - Joga - nėra sutrumpėjusi!**“ [6]

Skatinami šio užtikrinimo leiskimės į nuolatinį apaštalavimą. Neperdedu sakydamas, kad mūsų laukia milijonai sielų. Tačiau, kaip pabrėžė

mūsų Tėvas, neužtenka vien žodžių, nors jie ir reikalingi, reikia darbų, kasdien gyventi pagal tikėjimą ir Dievo vaikų džiaugsmo.

Kitas epizodas, kurį priminė Benediktas XVI, yra Petro išlaisvinimas prieš jam įvykdant nuosprendį. Ir tada pirmieji tikintieji susivienijo maldoje. Šventasis tekstas sako, kad „Petras buvo uždarytas kalėjime. O Bažnyčia karštai meldėsi už jį Dievui. [7] Šv. Chosemarija labai dažnai kalbėdavo apie tai, kaip vieninga Bažnyčios malda tada išlaisvimo Simoną Petrą iš „Erodo rankų ir iš visko, ko tikėjosi žydų tauta.“ [8] Šitai jis primena „Kelyje“:

„Gerk iš tyro „Apaštalų darbų“ šaltinio: 12-ame skyriuje Petras, angelams padedant išsilaisvinęs iš kalėjimo, eina į Morkaus motinos namus. O ten buvusieji nenori tikėti tarnaitės žodžiais, kuri tvirtina, jog prie durų Petras.

Angelus ejus est! - tai tikriausiai jo angelas, - sakė jai.

- Matai, kaip pasitikėdami bendravo su savo angelais sargais pirmieji krikščionys. **O tu?**“ [9]

O tu ir aš, ar su tikėjimu kreipiamės į angelus sargus? Ar vertiname jų pagalbą asmeniniuose bei Bažnyčios reikaluose, kurie yra ir mūsų reikalai? Ar prašome jų pagalbos apaštalaudami?

Komentuodamas šias scenas, Šventasis Tėvas pataria, kad kaip ir anie tikintieji, mes nuneštume „**savo kasdienio gyvenimo įvykius į maldą ir ieškotume gilių jų prasmės. Ir kaip pirmoji krikščionių bendruomenė, taip ir mes, leisdami Dievo Žodžiui mus apšviesti per Šventojo Rašto skaitymą, galime išmokti pamatyti, kad Dievas yra mūsų gyvenimuose, taip pat ir sunkiuose momentuose. Viskas, net ir nesuvokiami dalykai,**

yra aukštesnio meilės plano dalis, kuriame galiausiai blogį, nuodėmę ir mirtį nugalės gėris, malonė, gyvenimas ir Dievas.“ [10]. Kitą kartą popiežius kvietė mus pasitikrinti: „Kaip meldžiuosi? Kaip mes meldžiamės? Kiek laiko skiriu santykiui su Dievu?**“ [11]**

Šie itin reikšmingi apmąstymai turi dažnai ateiti mums į galvą, turi skambėti kasdienėje mūsų maldoje, nes be tų pokalbių su Viešpačiu, Švč. Mergele, angelais ir šventaisiais nei galėtume, nei norime gyventi.

„Mano maldos tema yra mano gyvenimo tema“ [12], sakydavo šv. Chosemarija, ir tuo turėtume gyventi mes. Asmeninės maldos laiku turime apsvarstyti visa, kas užima mūsų laiką ir kas mums rūpi, nors, kaip sakydavo mūsų Tėvas, mes, Dievo vaikai niekada neturėtume turėti rūpesčių, o užsiėmimus, nes pasitikėdami mūsų Dievo Tėvo

gerumu, žinome, kad visa mums yra tik į gera.

Kalbėjau apie kai kuriuos dabarties ir visų laikų „rūpesčius“: Bažnyčios ir pasaulio gyvenimą, sielų išganymą, kasdienį apaštalavimą, – kurie iškyla visiems Dievo vaikams. Kiti rūpesčiai, gal kiek skubesni, susiję su krize, kuri vienaip ar kitaip pasiekė daugelį pasaulio šalių. Neneigiu jos pasekmių ir suprantu, kad kai kurie jaučiasi itin susirūpinę dėl nedarbo, reikalingų patogumų atsisakymo, kad šeimai pavyktų išgyventi iki mėnesio galo. Užtikrinu, kad jaučiuosi labai arti kiekvienos ir kiekvieno iš jūsų ir ypač meldžiuosi už tuos, kurie dabar gyvena dideliuose sunkumuose. Tiek valdžioje esantys, tiek ir visi kiti neturėtų liautis ne tik dirbti, kad kuo greičiau išeitume iš šios situacijos, bet ir, labai patariu, pasitikėti Viešpačiu bei su džiaugsmu aukoti

jam nepriteklius, kuriuos turime
iškęsti.

Prireikus, priimkite darbus, kurie yra
žemesni nei Jūsų profesinė
kompetencija, ir vilkitės, kad geresni
laikai dar ateis. Bandykite net ir iš
sunkių laikų gauti vaisių: išgyventi
su antgamtiniu požiūriu jie padės
mums augti žmogiška prasme, taip
pat vienytis su Dievu ir būti
solidaresni su kitais žmonėmis.

Dabartinė situacija yra dar viena
aplinkybė leisti malonei padėti
mums pakelti sunkumus.

Paskutinėmis dienomis dažnai
prisimenu Paskutinės vakarienės
metu ištartus Viešpaties žodžius,
kuriuos mūsų steigėjas nepailsdamas
kartojo visą savo gyvenimą: „kad jūs
vienas kitą mylėtumėte; kaip aš jus
mylėjau, ir jūs taip mylėtumėte
vienas kitą. Iš to visi pažins, kad
esate mano mokiniai.“ [13] Taip pat
prisimenu, kaip susijaudinęs šv.

Chosemarija kalbėdavo apie paskutinius mylimiausio Jėzaus apaštalo gyvenimo momentus: *quem diligēbat Iesus* [14]. Iš tikrųjų pagal seną tradiciją pasakojama, kad šv.Jonas, galbūt jau nuo senatvės susilpnėjusiu balsu (ar bent jau taip jį įsivaizdavo mūsų Tėvas), kartodavo: „Filíoli, dilígite altérutrum! Vaikeliai mano, mylėkite vieni kitus!” [15].

Tegul niekas nesijaučia vienišas. Tegul kiekvienas žino esąs palaikomas, apsaugotas maldos ir broliškos šilumos. Stenkimės tarnauti kitiems taip, kad gyvenimas kartu būtų malonus, mielas, pilnas paslaugumo detalių. Labai dažnai užtenka šypsenos, šilto žvilgsnio, pastangų išklausti kitų vargus su tikru susidomėjimu, palengvinti situaciją tam, kuris susiduria su sunkumais. Kokie svarbūs anie „Kelio” žodžiai: „**Artimo meilė**

labiau yra ne duoti, bet suprasti. “

[16]

Prieš baigdamas norėčiau paskatinti jus perduoti šiuos patarimus savo giminaičiams, draugams ir kolegoms. Padėkite jiems atrasti Dievo Tėvo Apvaizdos ranką visose aplinkybėse. Kaip jau rašė mūsų Tėvas, atkartodamas šv. Pauliaus žodžius: „*viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent jo valia pašauktiesiems.*“ [17] Ir visus mus pašaukė Dievas, kad skleistume Jo mokymą viso pasaulio kampeliuose. ***Omnia in bonum!***

Jau žinote, kad praėjusio mėnesio 18 d. paskyriau Prelatūros teismą, kuris pradės Doros del Hoyo, pirmosios Opus Dei numerarijos augziliarės, beatifikacijos ir kanonizacijos bylos nagrinėjimą. Prisijunkite prie mano padėkos Švč. Trejybei už šį žingsnį ir toliau melskitės už mano intencijas.

Negaliu neprisiminti dar kartą mylimiausiojo Alvaro, kuris 1935 m.

liepos 7 d. pradėjo gero ir ištikimo
tarno, gyvenančio Opus Dei dvasia,
kelį: kiek daug prisiminimų apie jo
džiaugsmingą ir nuolatinę kovą
atsiliepti į Dievo malonę!

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Barselona, 2012 m. liepos mėn. 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, *Laiškas 9-I-1932*,
n. 91.

[2] Šv. Chosemarija, Šeimos
susirinkimo užrašai, 11-V-1965.

[3] Šv. Chosemarija, *Laiškas savo
vaikams iš Bendrosios tarybos*, 30-
VI-1946, A. Vázquez de Prada, „El
Fundador del Opus Dei“, vol. III, pp.
45-46.

[4] *Apd* 4, 1-31.

[5] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 18-IV-2012.

[6] Šv. Chosemarija, Kelias, nr. 586.

[7] *Apd* 12, 5.

[8] *Ten pat*, 11.

[9] Šv. Chosemarija, *Kelias*, p. 570.

[10] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 18-IV-2012.

[11] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 30-XI-2011.

[12] Šv. Chosemrija, *Kristus eina pro šalį*, n. 174.

[13] *Jn* 13, 34-35.

[14] *Jn* 13, 23.

[15] Šv. Jeronimas, *Laiško galatams komentaras*, III, 6, 10 (PL 26, 462).

[16] Šv. Chosemarija, Kelias, p. 463.

[17] *Rom* 8, 28.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-liepa/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-liepa/)
(2026-03-04)